

Ups, en Pip ha caigut!

Vet aquí una vegada una dotzena d'ous que estaven a la nevera d'en Martí.

En Martí és un nen de 7 anys, curios i amb ganes d'aprendre.

Aquests ous mai sortien de la nevera, estaven sempre avorrits de no poder sortir d'allà ni veure món.

Un dia en Martí estava preparant el material per fer un experiment, ja que es volia presentar a una gira de ciència que organitzava la seva escola.

Va preparar un vas de precipitats ple de vinagre, però es va adonar que li faltaven alguns ingredients i va sortir a comprar-los.

En Martí va deixar el vas de precipitats a la nevera, i com el seu nom indica, en Pip, un ou valent que volia acompanyar a en Martí per veure món, va precipitar-se sense remei, però va caure al vas!

— Glup, glup... què és això? — va dir en Pip espantat.

El vinagre començava a fer pessigolles a la seva closca. En Pip tenia por.

— No puc sortir! No tinc potes! No tinc mans! — exclamava.

Va passar molta estona. La cuina estava en silenci, només se sentien les bombolletes... glup glup glup.

No li feia mal, era com un bany de bombolles!

En Pip se sentia sol, pensava en els altres ous, els seus amics.

Poc a poc, va notar una cosa estranya. La seva closca ja no era dura. Era suau, com de goma.

— Què m'està passant? — es preguntava.

Quan en Martí va arribar, va veure el vas de precipitats.

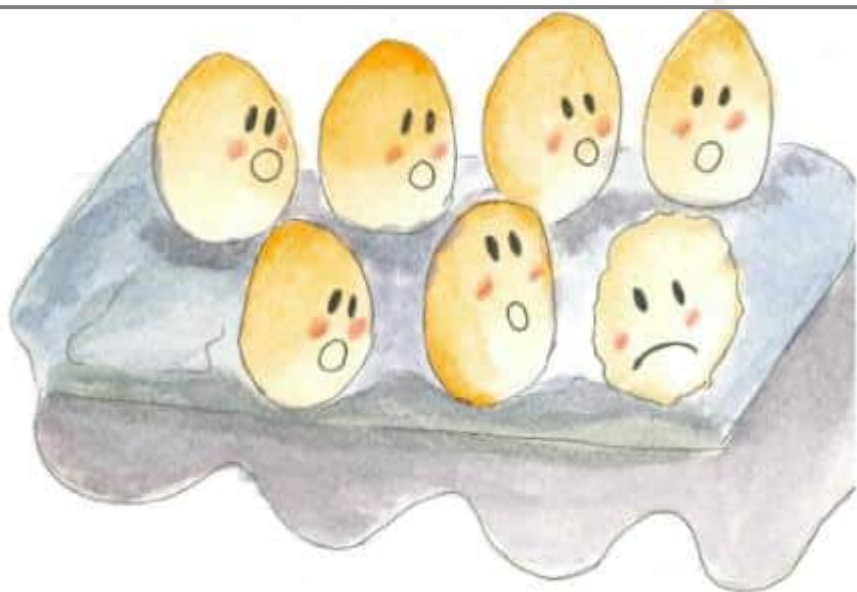
— OH! Un ou dins del vinagre — va dir sorprès.

Amb molta cura, el va treure i el va rentar amb aigua.

En Pip ja no tenia closca dura. Era transparent. Es podia veure una mica el que tenia a dins!

En Martí el va tornar a posar a l'ouera amb els altres ous.

- Mireu-lo! És estrany!
- No té closca!
- Sembla de plàstic! — va xiuxiuejar un dels ous.

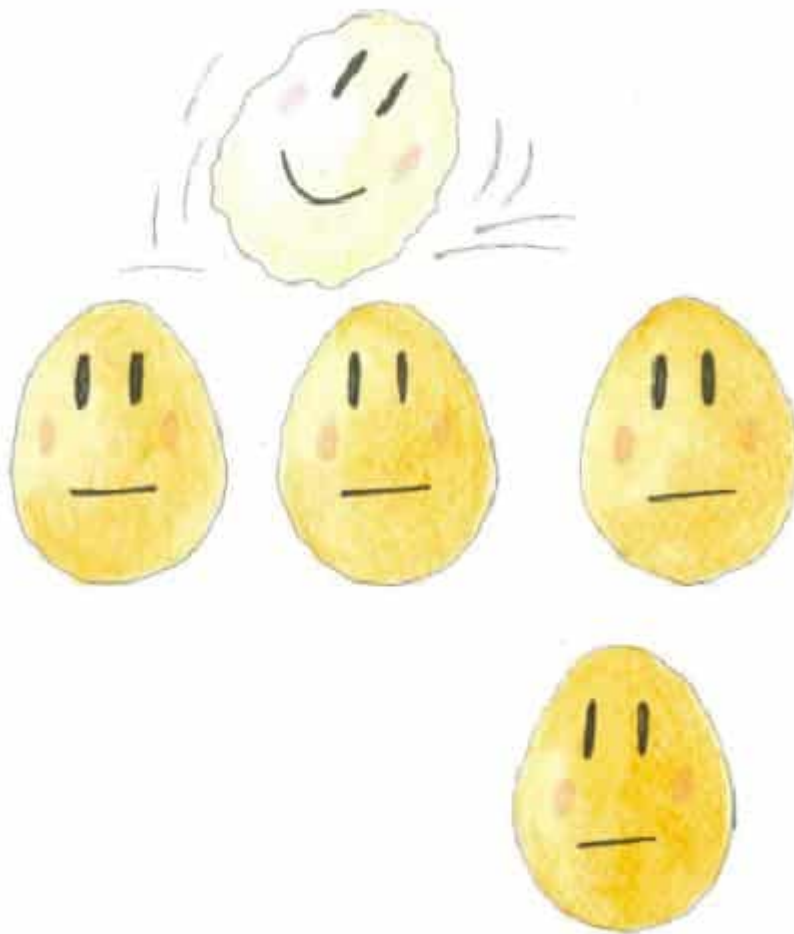
En Pip es va posar trist, volia tornar a ser com abans.

Però de cop, mentre intentava moure's... va fer un petit bot sense voler.

I...

Boing! Boing...

Tots els ous van callar i van quedar bocabadats.

Boing! Boing!

Podia saltar!

Els altres ous no podien, però ell sí.

En Pip saltava i saltava sense trencar-se.

Això era possible gràcies a la reacció química on l'àcid acètic que conté el vinagre va dissoldre el carbonat de calci de la closca d'en Pip, fent així que fos tou, gomós i flexible.

Ara els ous ja no reien.

— Com ho has fet? — van preguntar.

En Pip va explicar tot el que li havia passat sobre el vas de precipitats. Les bombolles, la por, les hores sol, el vinagre que li havia tret la closca dura...

— Jo també vull anar al vinagre! — va dir un ou.

— Jo també! — van dir uns altres.

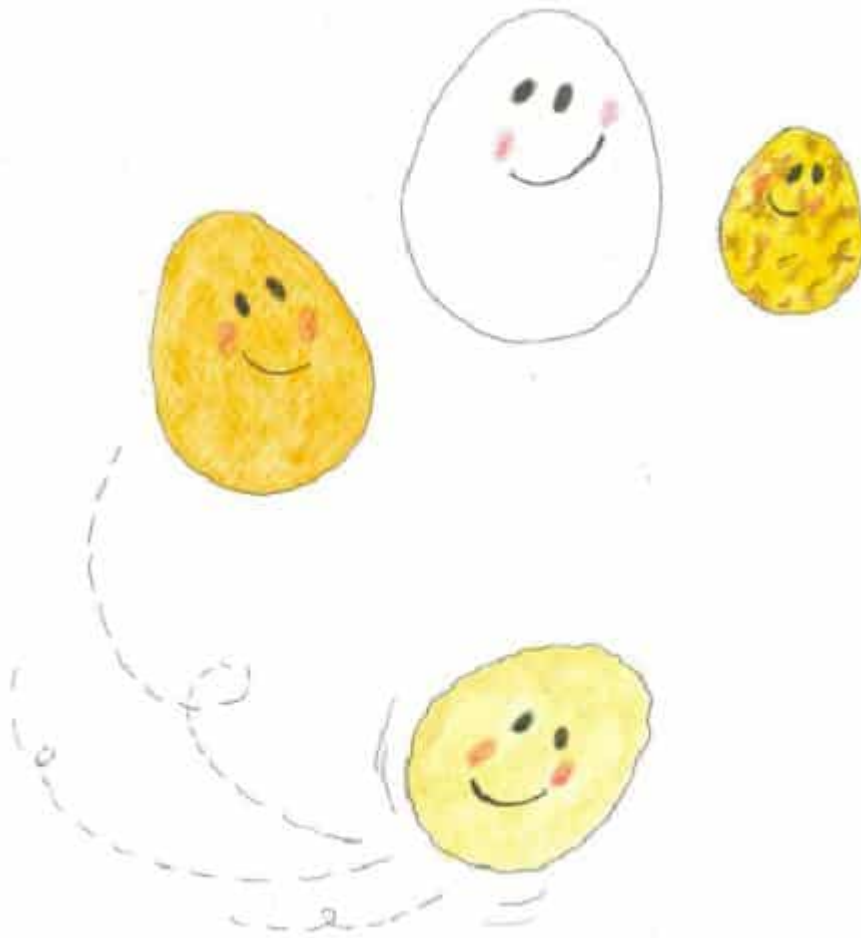
En Pip va pensar un moment.

— No tot ha estat divertit — va dir amb veu suau. He tingut por. M'he sentit sol, i he canviat sense voler-ho.

Els ous van deixar de parlar.

En Pip va continuar.

— Ser diferent no és dolent. Però tampoc cal canviar per ser com un altre.

Els ous van entendre que s'havien rigut sense pensar.

— Perdona, Pip — van dir.

Des d'aquell dia, ja ningú es va burlar de ningú. Cada ou era diferent: uns de més grans, uns de més petits, uns blancs, uns marrons...

I en Pip, l'ou transparent que podia saltar, va aprendre que de vegades les coses que ens fan diferents també ens fan especials.

I si algun dia sentiu un petit "boing" a la cuina, potser és en Pip fent un salt ben feliç!

Escrit per:

Nerea Rosell, Carla Moriche, Samuel Román i Judit Rovira

Institut de Vic

Departament de química

Curs 2025-2026

QUD0 Laboratori d'anàlisi i control de qualitat

Agraïments:

Grup artístic Dibuixem Manlleu i a la Glòria Llobet i l'Assumpta Torrents.